

Hồi 224

Nhất ngôn vi định

Hai người phủ phục trên mái ngói quan sát ngôi nhà gần đó.

Yến Phi nói: “Gã này tên gì? Nhà ở khu phố xa hoa nhất thế này, cuộc sống cũng không tệ chút nào”.

Hai người từ Tần Hoài hà lợi dụng bóng đêm thi triển khinh công vượt qua các mái nhà, lặng lẽ tiến đến một khu dân cư cách không xa nội thành, tìm đến nhà kẻ đã bán đứng Cao Ngạn, tiến hành phần còn lại của hành động bất con tin đối người.

Cao Ngạn đáp: “Tiểu tử này tên gọi Tưởng Phong, có ngoại hiệu hơi ghê người là Môn thần, kiếm ăn ở Kiến Khang rất khá, chuyên môn bán tin tức cho ta để duy trì lối sống tối ngày thưởng thức đàn ca sáo nhị. Vũ công thì chỉ bình bình, lão ca người chỉ cần nửa ngón tay là đủ chế phục gã rồi”.

Yến Phi nói: “Bốn phía tựa hồ quá yên tĩnh!”.

Cao Ngạn kinh hãi: “Tựa hồ ư? Không phải là có mai phục chứ?”.

Yến Phi mỉm cười: “Theo người Tư mã Đạo Tử nghe tin con trai yêu bị bắt đi sẽ phản ứng thế nào?”.

Cao Ngạn không cần nghĩ gì đáp ngay: “Đương nhiên là hết sức giận dữ, trước tiên sẽ mắng chửi thủ hạ thậm tệ, sau đó sẽ dùng mọi con bài có trong tay lật tung cả thành Kiến Khang lên, cốt sao cứu được con tin mới thôi”.

Đoạn lại ngạc nhiên: “Ta hiểu người nói gì rồi! Đúng là hiện tại Kiến Khang yên tĩnh đến mức bất hợp lý”.

Yến Phi nói: “Người đoán đúng, chỉ không đúng trong tình huống vi diệu đêm nay thôi. Hiện tại nhiệm vụ cấp thiết nhất của Tư mã Đạo Tử là dùng uy quyền áp chế vương tộc đại thần trong triều để cho kẻ kế thừa bù nhìn đăng cơ thuận lợi, sau đó sẽ tính cách đối phó với các đại thần nắm quyền bính ở các địa phương. Vì vậy những chuyện chẳng hay ho gì như việc nhi tử bị bắt sống hoàn toàn không muốn phô ra cho thiên hạ thấy”.

Ngưng chút lại nói tiếp: “Thứ nữa là y cũng không phải kẻ ngu, vì thế cũng biết là trong tình hình này chúng ta có thể dễ dàng mang con trai bảo bối của y rời khỏi Kiến Khang, giấu ở đâu đó ngoài phạm vi thế lực của y, nếu tiến hành lục soát trong khu vực

Kiến Khang chỉ tổ khiến dân chúng hoang mang, lộ ra sự bất lực của bản thân, đối với hoàn cảnh hiện tại của y chỉ tổn hại vô ích”.

Cao Ngạn gật đầu: “Đúng! Cho dù chúng ta vẫn ở trong khu này thì sao? Kiến Khang rộng lớn như thế, tìm mười ngày mười đêm sợ còn chưa xong”.

Kiến Khang không những chia ra nội, ngoại thành, mà ngoại thành còn mở ra các khu buôn bán dân cư, chỉ cần hai bên ngự đạo từ cổng thành nội đến Chu tước môn dài bảy dặm cũng đã tới mấy chục vạn dân, hưởng chi xung quanh còn có nhiều phố thị.

Yến Phi nhìn vào trạch viện của Tưởng Phong đèn đuốc sáng rực, trầm giọng nói: “Nhưng Tư mã Đạo Tử ruột gan như lửa đốt cũng không thể không làm gì, vậy mới đi tra cứu tất cả các đường dây nội tuyến, Tưởng Phong là một đường dây quan trọng, ví dụ như gã có thể đã bán rẻ Tư mã Đạo Tử, ngầm thông báo Ngạn thiếu gia người đã lộ hình tích rồi? Nếu ta đoán không lầm, sở dĩ Tưởng Phong chưa đi ngủ là vì có ác khách tới thăm, đang tra hỏi hẩn về chuyện liên quan đến Ngạn thiếu gia người”.

Cao Ngạn nói: “Đầu óc người quả nhiên lợi hại, người phân tích như vậy đến ta cũng hiểu là tình huống tất yếu phải như thế. Ài! Hy vọng bọn họ không đến nỗi giận dữ giết chết Tưởng Phong, nếu không chúng ta mất đi người truyền tin tốt nhất, đành phải dùng phương pháp nguyên thủy nhất là viết thư kẹp lên mũi tên phóng vào Lang Nha vương phủ”.

Yến Phi cười: “Tưởng Phong không phải là người đưa tin tốt nhất, tốt nhất là người đến hạch hỏi gã, người ở lại đây, ta tới đó!”.

Cao Ngạn kinh hãi túm lấy chàng nói: “Kẻ đến tìm Tưởng Phong trút giận đương nhiên là cận thần đại tướng của Tư mã Đạo Tử, lại thêm cao thủ đi theo, người xuống đó muốn chết hay sao?”.

Yến Phi bức tức nói: “Ta là thứ đồng hạng với người sao? Yên tâm đi! Dù đích thân Tư mã Đạo Tử tới đây, Yến Phi này muốn đi là đi, ai ngăn được ta?”.

Cao Ngạn buông tay, Yến Phi vỗ vai hẩn, từ trong bóng tối nhô ra lướt về phía đèn sáng.

o0o

Một mình Lưu Dự điều khiển chiếc thuyền nhỏ đi dọc theo Tần Hoài hà ngược dòng hướng về bến thuyền nhỏ thuộc về Tạ gia đại trạch.

Tần Hoài hà vẫn phong quang như xưa, thanh lâu hai bên bờ đèn lửa huy hoàng, tiếng đàn sáo hòa với tiếng cười nói hoan lạc từ các hoa thuyền vọng lại, trên sông thuyền bè qua lại không ngớt, bầu trời đêm tinh tú xán lạn.

Mỗi khi tiến vào vùng Biên Hoang hoang vắng, gã thường rất khó tưởng tượng là ở phía nam Biên Hoang lại có xứ sở phồn hoa nhiệt náo như Tần Hoài hà, nhưng khi đến Biên Hoang Tập lại luôn nhớ tới Tần Hoài hà. Dạ Oa Tử của Biên Hoang Tập giống như Tần Hoài hà được mang về đặt vào đó, nhưng bao nhiêu cấm kỵ đã được bỏ lại. Nếu Tần Hoài hà thuộc về cao môn thế tộc và danh sĩ quyền quý Kiến Khang thì Dạ Oa Tử chính là thiên đường của giang hồ hảo hán và thương dân bình thường.

Lần trước Tần Hoài hà thoát khỏi đại họa Phù Kiên nam lai, lần này đại biến xảy lên bởi Tư mã hoàng triều tan rã, Tần Hoài hà có thể lại thoát khỏi tai kiếp chăng?

Lần thứ hai Biên Hoang Tập thất hãm vốn dĩ không còn cơ hội ngóc đầu dậy, nhờ có Yến Phi gần như thần kỳ chém chết Trúc Pháp Khánh, nghịch chuyển cả tình thế tuyệt vọng của Hoang nhân. Đêm nay có thể bắt sống Tư mã Nguyên Hiến cố nhiên là vì cơ duyên xảo hiệp, thêm Đồ Phụng Tam liệu sự như thần, mới có thể biến sự việc không thể thành sự thực. Hiện tại bọn họ đã hoàn toàn chiếm thượng phong, khống chế chủ động.

Bến thuyền nhỏ của Tạ gia hẻm Ô Y đã ở phía trước.

Từ đáy lòng Lưu Dụ ngầm cảm kích Yến Phi, không có chàng giúp đỡ, gã cảm thấy áy náy vì bản thân trong tình hình này mà vẫn vì tư tình nhi nữ nỗ lực bôn tẩu. Bất quá chàng hẳn tự mình biết rõ, Lưu Dụ sẽ tuyệt không chấp nhận Vương Đạm Chân lọt vào tay Hoàn Huyền.

Hoàn Huyền luôn luôn là tử địch của Tạ Huyền, bản thân mình là người kế thừa Tạ Huyền, đã thành thế bất lưỡng lập với Hoàn Huyền, rồi sẽ có một ngày gã phải tiêu diệt Hoàn Huyền, hoàn thành nguyện vọng chưa thành của Tạ Huyền.

Tiểu thuyền ghé bến, Lương Định Đô dẫn đầu mấy gia tướng nghênh đón.

Lưu Dụ nhảy lên bờ, Lương Định Đô ngạc nhiên hỏi: "Tổng gia đâu?".

Lưu Dụ đặt tay lên vai hắn đáp: "Tổng gia có chuyện cần rời khỏi Kiến Khang. Ta muốn gặp Chung Tú tiểu thư".

Lương Định Đô vẻ mặt khó coi: "Muộn thế này rồi!".

Lưu Dụ nói: "Không cần vội! Ta ở đây chờ, người thông báo giúp ta là được, gặp hay không gặp do tiểu thư quyết định".

Lương Định Đô cười khổ: “Không phải ta không chịu giúp người, mà vì chung quy bọn ta là kẻ dưới, chẳng nên làm khó chủ. Đại tiểu thư vẫn chưa ngủ, hay là đưa người tới gặp bà ta, người trực tiếp xin ý kiến có được không?”.

Lưu Dụ đương nhiên không muốn kinh động đến Tạ Đạo Uẩn, hơn nữa rất khó nói thực với bà, nghĩ đi nghĩ lại thấy là không thể dấu được vị nữ nhân hiểu biết này, đành nói: “Được!”.

Thâm nhủ nếu có Tống Bi Phong ở đây thì tốt biết mấy.

o0o

Yến Phi nắm được tình hình xung quanh rồi, quay lại nội viện nhà Tưởng Phong, nghênh ngang tiến vào nội đường.

Bốn hảo thủ mặc thường phục coi cửa đột nhiên thấy một người ló ra, nhất thời cả đám ngơ ngác.

Yến Phi buông tay, tỏ ý sẽ không động thủ, tươi cười nói: “Bản nhân Yến Phi, ai đang nói chuyện với Tưởng gia bên trong vậy?”.

Hai chữ Yến Phi vừa nói ra, lập tức xung quanh nhốn nháo.

Đầu tiên là bốn người nọ hoảng mang rút binh khí xông vào, tiếp đến nội đường tiếng chân chạy loạn xạ, tiếng sập cửa ầm ầm.

Yến Phi cười lạnh lắc mình tránh khỏi hai lưỡi đao chém tới, chớp mắt đã lách vào giữa bốn người, lưỡng thủ phát ra hai lần, bốn người gục xuống, tất cả đều bị kích trúng huyệt đạo, toàn thân mềm nhũn nằm liệt dưới đất.

“ Ngừng tay!”.

Năm sáu đại hán thường phục vừa xông đến, nghe tiếng quát liền tản khai ngoài cửa bảo vệ một trung niên nhân bận nho phục xuất hiện ở cửa lớn.

Người này thân hình cao gầy, mặt dài như mặt ngựa, bộ dạng giống như hạng quan viên phụ tá trong các công thự, hai mắt đảo qua đảo lại, hiển nhiên là một kẻ giáo hoạt đa trí.

Yến Phi ung dung nói: “Hãy báo danh đi, để ta coi có đủ cân lượng truyền lời cho ta không?”.

Người nọ ngưng thần chăm chú nhìn Yến Phi, nói: “Tại hạ Cổ Thiên Thu, tham tướng ở Lang Nha vương phủ, không biết trong mắt Yến huynh đã đủ phân lượng truyền lời chưa?”.

Yến Phi lạnh lùng nói: “Cũng không thiếu bao nhiêu, Cổ đại nhân tốt nhất là ngăn thủ hạ dừng đi báo tin, nếu không chưa biết chừng ta nổi giận sẽ bắt Cổ huynh tể cờ đấy”.

Cổ Thiên Thu hơi biến sắc mặt, quát: “Mọi người tập trung lại đây”.

Người bên trong nhà đã kéo hết ra cửa, kể cả đồng môn bên ngoài cộng lại là mười hai người, bất quá đối thủ là Yến Phi danh chấn thiên hạ, có nhiều gấp đôi cũng không ngăn được chàng, đối với Yến Phi muốn đánh muốn đi đều không thắng nổi.

Cổ Thiên Thu hỏi: “Yến huynh có lời gì muốn nói?”.

Yến Phi nhẹ nhàng: “Tư mã Diệu phải chăng đã chết?”.

Cổ Thiên Thu giật bắn mình: “Người...”.

Yến Phi biết bằng câu hỏi bất ngờ này đã khiến tâm thần Cổ Thiên Thu nhiễu loạn, khiến hắn không dám hồ ngôn loạn ngữ, nhân vì không hiểu mình còn biết những gì. Lạnh lẽo nói: “Cổ huynh không cần trả lời nữa, người đã cho ta đáp án rồi”.

Cổ Thiên Thu thở gấp mấy hơi, nói: “Nguyên Hiến công tử thực ra là còn sống hay chết rồi?”.

Yến Phi bật cười đáp: “Đương nhiên còn sống, nếu không ta lấy gì đổi lấy toàn bộ huynh đệ tử muội Hoang nhân trong tay các vị. Vấn đề là ta không hề tín nhiệm Lang Nha vương, sợ y chỉ giao trả một bộ phận rồi ghép thêm cho đủ số. Cổ huynh ở Lang Nha vương phủ quyền cao chức trọng có đề nghị gì không?”.

Cổ Thiên Thu trở lại lãnh tĩnh, trầm ngâm một lát nói: “Yến huynh có thể dời bước vào trong nói chuyện, ta bảo đảm thủ hạ không ai di động nửa bước”.

Đoạn hướng về phía chúng thủ hạ quát: “Các người nghe rõ chứ?”.

Lại quay sang nói với Yến Phi: “Ngày nào công tử còn trong tay Yến huynh, chúng ta còn hợp tác với Yến huynh, về nguyên tắc việc đổi người không có vấn đề gì, chỉ cần đàm luận thêm về chi tiết. Với bản lĩnh đánh chết Trúc Pháp Khánh của Yến huynh, trong tình huống này còn ai dám giở thủ đoạn nữa?”.

Yến Phi thầm khen ngợi, chỉ bằng vài câu nói Cổ Thiên Thu đã đảo ngược cục diện từ kém thế trở thành đối thủ đàm phán bình đẳng, biểu thị bản thân mình đủ tư cách thay Tư mã Đạo Tử bàn luận, đích xác rất cao minh.

Sự thực chàng không sợ gì hấn giở trò, mỉm cười nói: “Chúng ta vào nhà nói chuyện”.

Môn thần Tưởng Phong đang quỳ giữa nhà, tóc tai rũ rượi, gục đầu thở hổn hển không ngớt, không dám ngẩng đầu nhìn về phía bọn họ, chắc hẳn đã nếm đủ mùi cay đắng.

Yến Phi thấy lòng bất nhẫn, nói: “Ta lấy cái tên Yến Phi bảo đảm người này không bán đứng các vị, mà còn rất nghe lời các vị”.

Cổ Thiên Thu lộ thần sắc cổ quái, khẽ quát: “Đêm nay coi như Tưởng Phong người tốt số, mau cút về phòng đi ngủ, những gì vừa rồi người nghe thấy nếu dám tiết lộ nửa câu, về sau người chớ hòng sống ở Kiến Khang nữa”.

Tưởng Phong như được hoàng ân đại xá, cảm kích liếc nhìn Yến Phi lấy ân báo oán, gục đầu vội vã bò ra ngoài.

Yến Phi thấy Cổ Thiên Thu nể mặt, lại thầm khen, bước đến góc xa đại môn nhất ngồi xuống.

Cổ Thiên Thu theo chàng tới ngồi xuống, mấy chiếc ghế tựa vào cửa sau, thở dài: “Nếu bỏ đi lập trường đối địch, Cổ Thiên Thu này thực bội phục Yến huynh từ đáy lòng. Yến huynh bắt được công tử lần này quả thực tuyệt diệu không bút nào tả xiết, khiến cho bọn ta căn bản không đủ tư cách trao đổi điều kiện. Ta đã nói rất thật lòng, hy vọng Yến huynh làm vừa tới nơi, không để Lang Nha vương quá khó xử”.

Yến Phi nói: “Nhất thiết theo quy củ giang hồ mà làm, chúng ta cần tất cả Hoang nhân lọt vào tay các vị, năm cô chiến thuyền và lương thực đủ để bọn họ dùng trong ba tháng, hy vọng Lang Nha vương không cho rằng như thế là quá phận. Còn công tử sẽ hoàn toàn yên ổn trở về bên cạnh cha”.

Cổ Thiên Thu nói: “Nói chung thì không có vấn đề gì, nhưng chuyện đổi người cần phải hoàn thành trong đêm nay, mọi chuyện phải hoàn toàn bí mật, Yến huynh giải quyết được không?”.

Yến Phi nhú mày: “Như vậy Cổ huynh làm sao giải quyết được nghi vấn lúc đầu ta đã đề xuất?”.

Cổ Thiên Thu nói: “Cái đó hết sức đơn giản, để ta bảo đảm, sau khi đổi công tử về ta có thể tạm làm con tin, cho đến khi Yến huynh khẳng định bọn ta không hề có hành động lừa dối thì mới phóng thích ta. Việc tìm bắt Hoang nhân trốn về Kiến Khang là do ta chủ trì, không ai biết rõ tình hình hơn ta. Hiện tại bị giam trong ngục cộng lại có năm trăm hai mươi tám người, đại đa số là người già phụ nữ và trẻ em. Vì tính mệnh của

chính bản thân ta, ta tuyệt sẽ không ngu xuẩn đi lừa dối các vị, cũng còn phải sợ Yến huynh sau đó tìm ta báo thù nữa chứ. Đúng chưa?”.

Yến Phi tự nhủ đây là biện pháp giải quyết không tệ, còn hơn nhờ Vương Thần Chi làm người trung gian. Loại người nổi giáo cho giặc như Cổ Thiên Thu đương nhiên sẽ không hy sinh vì người khác.

Điềm đạm nói: “Cổ huynh đích xác có thành ý”.

Cổ Thiên Thu thở dài: “Không giấu Yến huynh, ta vốn là người của Tiêu Dao giáo, Mạn Diêu chính do ta đưa đến Kiến Khang giới thiệu. Nào ngờ sự tình đột biến, Mạn Diêu không những phản bội Lang Nha vương, mà còn hại ta bị Lang Nha vương giảm hân tín nhiệm. Hiện tại Tư mã Diêu đã chết, kẻ địch lớn nhất của Lang Nha vương không phải là Hoang nhân nữa, thực không đáng để cùng các vị giảng co. Hiện tại nguyện vọng lớn nhất của Lang Nha vương là công tử bình an trở về, mà phải không để bất kỳ ai biết chuyện này”.

Yến Phi hiểu rõ.

Trong tình thế hiện nay, trước tiên Tư mã Đạo Tử phải ổn định cục diện chính trị ở Kiến Khang, để cho người thừa kế lên ngôi thuận lợi, sau đó phải đối phó với các thế lực phản đối bên ngoài. Trong hoàn cảnh vi diệu như vậy, nếu để người ngoài phát giác quý tử bảo bối được Tư mã Đạo Tử ra sức chăm bẵm bị Hoang nhân bắt sống thì uy tín của y sẽ tổn thất không biết bao nhiêu mà kể.

Đương nhiên là giấy không gói được lửa, tin tức rồi sẽ loang đi. Nhưng chỉ cần sáng mai Tư mã Nguyên Hiến phản chấn tinh thần theo cha xuất hiện trong cung, cha con họ dễ dàng phủ nhận tất cả. Mà ai cũng biết chuyện Tư mã Nguyên Hiến bị bắt chỉ là tin đồn. Vì vậy Cổ Thiên Thu mới thoải mái đáp ứng điều kiện hà khắc chàng đưa ra như vậy, lại kiên trì đợi giao dịch phải xong trước khi trời sáng.

Có thể thấy rằng Cổ Thiên Thu cũng lập được công trạng với Tư mã Đạo Tử để vãn hồi lòng tin đối với hắn, vì vậy mà không ngại ngần biến mình thành con tin.

Cổ Thiên Thu nói: “Huống chi đêm nay bọn ta có mất có được, thông qua bang đồ Lương Hồ bang Yến huynh cố ý lưu lại đã thành công giết chết Mạn Diêu, nếu không tình huống thật khó tưởng tượng. Nếu để Mạn Diêu chạy đến Kinh Châu, thì hậu quả so với việc công tử bị bắt lại còn tệ hơn”.

Yến Phi trầm chấn động, trong đầu hiện lên thân ảnh nhanh như quỷ mỵ của Sở Vô Hạ, hỏi: “Có phải do Sở Vô Hạ giết chết thị không?”.

Cổ Thiên Thu gật đầu: “Sở Vô Hạ được Trúc Pháp Khánh và Ni Huệ Huy chân truyền, võ công thực sự còn cao hơn Trúc Bất Quy, nhờ có cô ta nên mới trừ được đại họa gan ruột của Lang Nha vương”.

Yến Phi thâm nghĩ trong tình thế tuyệt vọng như vậy mà Sở Vô Hạ vẫn có thể đánh chết Mạn Diệu, thực sự cần phải đánh giá lại ả ta. Lại ngẫm kêu hú vía, bằng không nếu có cao thủ tuyệt đỉnh như Sở Vô Hạ bảo hộ Tư mã Nguyên Hiến thì làm thế nào bắt người đổi người được.

Nói: “Cổ huynh hiện tại không còn là người của Tiêu Dao giáo nữa, đúng không?”.

Cổ Thiên Thu hăm hừ nói: “Tiêu Dao giáo từ sau cái chết của Nhậm Dao đã tan thành mây khói rồi. Ta thật không hiểu Nhậm Thanh Thị vì sao không ra sức vì Lang Nha vương đã nắm chắc quyền lực Kiến Khang mà lại đi dựa vào Hoàn Huyền, rồi sẽ có ngày cô ta phải hối hận vì đã không nghe lời nói trung thành của ta”.

Lại nói: “Sự thực ta đã từng ra sức khuyên Lang Nha vương chớ tiến công Biên Hoang Tập, ai cũng biết Hoang nhân không lý gì đến chuyện ở ngoài Biên Hoang, những kẻ cố chết đến Biên Hoang Tập xưa nay chưa có ai có kết quả tốt. Ta với Yến huynh một lần gặp gỡ coi là có duyên, không ngại báo với người một tin tức hữu dụng, Lang Nha vương đã quyết định lui binh khỏi Biên Hoang Tập, bởi vì căn bản bọn ta không thể vừa ứng phó với Vương Cung, Hoàn Huyền lại vừa quan tâm đến Biên Hoang Tập”.

Yến Phi thâm nghĩ nếu coi người là bằng hữu mới khẳng định không có kết quả tốt. Cũng minh bạch ý đồ của Cổ Thiên Thu là muốn mình mau chóng trở về Biên Hoang Tập, chớ có ở lại làm loạn Kiến Khang ảnh hưởng đến đại kế của Tư mã Đạo Tử.

Gật đầu nói: “Nếu mọi chuyện thuận lợi, bọn ta sẽ giương buồm tiến về Biên Hoang Tập, hy vọng trên đường về không đụng độ với thủy sư của quý vị trên đường về Kiến Khang”.

Cổ Thiên Thu thấy mục đích đã đạt được, đủ để trở về nói chuyện với Tư mã Đạo Tử, hân hoan nói: “Yến huynh yên tâm, bọn ta vì sợ bị Lương Hồ bang chặn đường tập kích trên sông nên sẽ đi theo đường bộ”.

Ngừng chút lại nói: “Giao dịch sẽ tiến hành ở Hoàn Phong Độ trên Đại Giang thượng du cách Thạch Đầu thành mười dặm, bọn ta sẽ đưa tới sáu chiếc thuyền, trước tiên để Yến huynh kiểm tra thỏa đáng rồi mới tiến hành trao đổi người. Ta có thể thay mặt Lang Nha vương bảo đảm sẽ không giao sai người. Vào lúc giữa giờ Dần và giờ Mão được không?”.

Yến Phi hốt nhiên nghĩ đến vừa rồi hắn nói: “Nhậm Thanh Thị rồi sẽ có ngày hối hận”, với tài trí Cổ Thiên Thu đã thể hiện, câu nói này khẳng định không phải là lời nói vu vơ. Vì cái gì mà Cổ Thiên Thu nắm chắc Tư mã Đạo Tử có thể thắng được Hoàn Huyền?

Bất quá lúc này không rảnh nghĩ nhiều hơn, gạt đầu: “Hảo a! Nhất ngôn vi định!”.

- o O o -